

Łódź, dnia 21 sierpnia 2009 r.

ZDiT.OKS.0521-157/09

**Pan
Grzegorz Matuszak
Radny
Rady Miejskiej w Łodzi**

W odpowiedzi na interpelację, zgłoszoną przez Pana Radnego w okresie międzysesyjnym w dniu 17 sierpnia 2009 r., w sprawie zastrzeżeń dotyczących honorowania orzeczeń wydawanych przez Komisje Lekarskie Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji w środkach komunikacji miejskiej w Łodzi oraz nawiązując do interpelacji Pana Radnego w tej samej sprawie z roku 2008, uprzejmie informuję, iż zgodnie z art. 3 ust. 2 ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (Dz. U. z 2008 r. Nr 14, poz. 92 z późn. zm.), zwanej dalej ustawą, orzeczenia ustalające stopień niepełnosprawności stanowią podstawę do przyznania ulg i uprawnień na podstawie odrębnych przepisów, w tym wypadku uprawnień do bezpłatnych przejazdów środkami komunikacji miejskiej. Zgodnie z ww. ustawą, orzeczenia wydawane przez lekarskie komisje resortów mundurowych uznawane są dla celów korzystania z ulg i uprawnień na podstawie odrębnych przepisów, jeżeli zostały wydane i nie utraciły ważności przed dniem 1 stycznia 1998 r., czyli przed wejściem w życie ustawy. Osoby posiadające orzeczenia wydane przez te komisje w terminie późniejszym, tj. po dniu 1 stycznia 1998 r., zgodnie z art. 5a ustawy, chcąc korzystać z uprawnień m.in. do przejazdów ulgowych lub bezpłatnych w komunikacji zbiorowej, mogą składać do zespołu do spraw orzekania o niepełnosprawności wnioski o ustalenie stopnia niepełnosprawności. Biorąc pod uwagę powyższe, stosowne zapisy obowiązującej uchwały Nr LI/935/05 Rady Miejskiej w Łodzi z dnia 29 czerwca 2005 r. w sprawie ustalania opłat za usługi przewozowe lokalnego transportu zbiorowego w Łodzi (z późn. zm.), nie naruszają obowiązującego prawa i nie wymagają wprowadzenia zmian.

Zgodnie z ww. uchwałą, do bezpłatnych przejazdów wszystkimi liniami lokalnego transportu miejskiego w Łodzi uprawnione są między innymi osoby posiadające orzeczenie o znacznym stopniu niepełnosprawności wydane przez Zespół do Spraw Orzekania o Stopniu Niepełnosprawności lub wypis lekarza orzecznika ZUS o całkowitej niezdolności do pracy i samodzielnej egzystencji. Powyższe dwa rodzaje orzeczeń, zgodnie z ww. ustawą, są równoważne oraz uznawane dla celów korzystania z ulg i uprawnień na podstawie odrębnych przepisów, w tym z ulg w komunikacji miejskiej.

Jako potwierdzenie powyższego, w załączeniu przesyłam wydruk informacji ze strony internetowej Biura Pełnomocnika Rządu ds. Osób Niepełnosprawnych.

WICEPREZYDENT MIASTA

M. Maciaszczyk
Maria Maciaszczyk

Biuro Pełnomocnika Rządu ds. Osób Niepełnosprawnych

wersja beta

www.niepelnosprawni.gov.pl

Strona Główna » Najczęściej zadawane pytania » Orzeczenie wojskowej komisji lekarskiej

Wybierz stronę

Pełnomocnik Rządu do Spraw Osób Niepełnosprawnych

Biuro Pełnomocnika Rządu do Spraw Osób Niepełnosprawnych

Kontakt

Aktualności

Wydarzenia

PFRON

Niepełnosprawność w liczbach

Prawo

Krajowa Rada Konsultacyjna ds. Osób Niepełnosprawnych

Dokumenty międzynarodowe dotyczące osób niepełnosprawnych

Status Osoby Niepełnosprawnej

Uprawnienia Osób Niepełnosprawnych

Orzeczenie wojskowej komisji lekarskiej

Zgodnie z art. 62 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (Dz. U. z 2008 r. Nr 14, poz. 92) ważne orzeczenie o zaliczeniu do jednej z grup inwalidztwa, wydane przed 1 stycznia 1998 r. przez komisje lekarskie podległe MON lub MSWiA na podstawie odrębnych przepisów dotyczących niezdolności do służby, przekłada się na następujące stopnie niepełnosprawności:

- ▶ orzeczenie o zaliczeniu do I grupy inwalidztwa traktowane jest na równi z orzeczeniem o znacznym stopniu niepełnosprawności,
- ▶ orzeczenie o zaliczeniu do II grupy inwalidztwa traktowane jest na równi z orzeczeniem o umiarkowanym stopniu niepełnosprawności,
- ▶ orzeczenie o zaliczeniu do III grupy inwalidztwa w związku ze służbą z jednoczesnym orzeczeniem inwalidztwa III grupy z ogólnego stanu zdrowia traktowane jest na równi z lekkim stopniem niepełnosprawności.

Natomiast orzeczenie ustalające inwalidztwo III grupy wyłącznie z tytułu niezdolności do służby oznacza zdolność do pracy poza służbą, a zatem posiadaczy tych orzeczeń nie traktuje się jako osoby niepełnosprawne. Stanowi o tym art. 20 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 10 grudnia 1993 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin (Dz. U. z 2004 r. Nr 8, poz. 66, z późn. zm.) oraz art. 20 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin (Dz. U. z 2004 r. Nr 8, poz. 67, z późn. zm.). Osoby legitymujące się takim orzeczeniem mogą wystąpić z wnioskiem o ustalenie stopnia niepełnosprawności do powiatowego zespołu do spraw orzekania o niepełnosprawności.

Orzeczenia wyżej wymienionych komisji, wydane po 1 stycznia 1998 r. nie stanowią podstawy do zaliczenia osób, których orzeczenia te dotyczą, do osób niepełnosprawnych. Te osoby, jeśli chcą być traktowane jako osoby niepełnosprawne, mogą wystąpić z wnioskiem do powiatowego zespołu do spraw orzekania o niepełnosprawności o ustalenie stopnia niepełnosprawności.

Wyszukiwarka

Szukaj w serwisie

SZUKAJ